

28/7-72

Nu måste jag skriva ner precis allt innan något försvinner. För hur hemskt det än var vill jag absolut inte glömma bort det.

Innan var allt så underbart, så vanligt. Jerry och jag var lyckliga där vi körde på vägen. Farten tyckte jag bara var härlig. Jag minns att jag tänkte att det var bra, att vi kom fortare fram till havet så. Jag vet ju bättre nu såklart. Men då bara blundade jag och tänkte på havet. Vi skulle ro, hade vi bestämt, och den romantiska bilden av oss två ensamma på ett stilla hav gjorde mig lycklig och lugn. Allt var underbart. Men så small det.

Min första tanke var att bilen gått sönder. Jag hann till och med förarga mig över den dåliga kvaliteten på dagens bilar innan jag öppnade ögonen. Sedan är allt glasklart. Ett litet, oskyldigt barn ligger slängt på marken, med de ljusa lockarna som en trasig gloria, omgivet av blod och utspillda sockerbitar. Ansiktet är halvt uppvänt och det rinner en liten, röd rännil ur mungipan. Från ett stort sår på såret på låret pulserar livet sakta ut ur den lilla flickan. Jag skriker som jag aldrig skrikit förut, med mina händer hårt pressade mot munnen. Händerna smakar salt och metall, blod. Jag springer fram till barnet, det är inte jag, utan mina ben som bestämmer det. Jerry sitter bara kvar i bilen, utan att röra sig alls.

De ögonblick innan människorna börjar strömma dit är oändliga. Jag känner nån sorts samhörighet med det döende barnet. Det är bara hon och jag på den långa vägen mot havet. Vi har blod på våra läppar och varsitt svart hål i magen. Vi ser på varandra och det är som att det går en kedja mellan våra ögon. Hon andas fort och jag känner hur mitt hjärta slår i samma takt som hennes blod lämnar kroppen. Hennes ansikte är en spegel av den förtvivlan jag känner, vi vet båda att det redan är bestämt att hon ska dö.

Så kommer hennes föräldrar rusande och kedjan brister. Jag försvinner ner i mitt okontrollerbara svarta hål. Jag minns när ambulansen dyker upp, och att jag undrar vad den gör där. För mig är det så självklart att det är försent. Det är en massa folk överallt och det slutar med att Jerry kör hem mig i bilen som han körde på ett barn med. Det är först när jag står ensam i min egen hall som tårarna bryter sig loss. Om och om igen ser jag hennes ansikte framför mig, blodet i mungipan och de blå, förtvivlade ögonen. Jag grät resten av dagen.

Nu, tre dagar senare har jag fortfarande inte pratat med Jerry. Jag vet faktiskt inte om jag kommer kunna fortsätta träffa honom alls. När jag tänker på honom ser jag bara en man som har dödat ett barn. Kan jag älska en mördare? För det är det han är, även om det var en olycka. Det är mitt fel också. Jag sa inte åt Jerry att sakta ner, jag skrattade åt farten. Hur ska jag nånsin klara av att ha det på mitt samvete?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vintervarg med Poeter.se id #195262 innehar upphovsrätten